

Arrest

nr. 121 929 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 16 oktober 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 30 oktober 2013 om 10.00uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine, geboren in Kazachstan en afkomstig van Nazran in Ingoesjetië.

U verklaart dat uw echtgenoot, A.D., eind 2003 in Grozny werd doodgeschoten. De daders waren mensen van de autoriteiten, maar wie zij precies zijn, dat weet niemand.

Nadat uw man was begraven, voelde u zich zeer slecht en hebt u enige tijd in het ziekenhuis doorgebracht wegens hartproblemen.

Ondertussen besliste uw broer M. dat het verstandiger zou zijn als uw zonen, U.D. (O.V. 5.560.947) en I.D. (O.V. 5.560.966) zouden onderduiken. Hij dacht immers dat met hen hetzelfde zou kunnen overkomen als uw man. U hebt ook opgevangen dat uw oudste zoon U.D. zou zijn opgepakt, maar veel weet u hier niet over, aangezien niemand u daar meer over wilde vertellen. In november 2003 werd u eenmalig benaderd door onbekenden die naar uw zonen vroegen en nieuwsgierig waren naar wat u van plan was in verband met het onderzoek naar de dood van uw man.

In december 2003 werd u dan van bij u thuis meegenomen door vier gemaskerde mannen en werd u naar het politiekantoor van Nazran gebracht waar u enkele dagen werd vastgehouden. U werd naar de verblijfplaats van uw zonen gevraagd, maar u kon daar geen antwoord op geven, aangezien zij ondergedoken zaten en u niet wist waar.

Ook aan uw moeder werden vragen gesteld over uw zonen.

Uiteindelijk slaagde uw broer M. erin om u vrij te kopen.

In januari 2004 hebben uw zonen het land kunnen verlaten en zijn zij naar België gekomen, waar zij op 9 januari 2004 asiel hebben aangevraagd.

Op 16 maart 2004 werd een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen door het Commissariaat-generaal en op 10 november 2005 dienden zij een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag resulteerde op 16 januari 2006 opnieuw in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 26 februari 2010 werd het beroep dat uw zonen tegen deze beslissing indienden door de Raad van State vernietigd.

Uw jongste zoon I.D. vroeg op 9 maart 2007 nog een derde keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten, maar deze werd niet in overweging genomen op 15 maart 2007.

Nadat u het ziekenhuis had verlaten verhuisde u naar het huis van uw broer M. in Nazran. U had geen problemen meer, maar tot tweemaal toe kwamen er onbekende jongens langs die uw moeder vroegen naar de verblijfplaats van I.D. en U.D..

In 2010 kwam uw broer te weten dat in Karabulak huizen werden verdeeld voor vluchtelingen en dat u daar recht op had. Omwille hiervan kon u niet meer bij uw broer wonen, maar bent u naar Karabulak verhuisd. U ging echter nog zeer vaak langs bij M..

In de zomer van 2011 werd uw broer M. vermoord door vier onbekende gemaskerde mannen. Drie neven van u die op dat moment bij uw broer op de binnenplaats stonden werden eveneens doodgeschoten. U was toen net op bezoek bij uw broer en u verschool zich samen met uw buurvrouw achter een kast in het huis. Een van de vier gemaskerde mannen kwam het huis binnen, doorzocht het en vond u en de buurvrouw. Hij schoot in de lucht en zei: "Nu zijn jullie dood", waarna hij wegliep. U was ontzettend bang en hebt zich drie dagen lang verscholen in een van de kamers van het huis van uw broer, terwijl uw familie de voorbereidingen voor de begrafenis trof. Uw buurvrouw is enkele dagen later overleden.

Uiteindelijk bent u naar familie in Ekazhevo gegaan om daar onder te duiken. Ook hebt u een tiental dagen in het ziekenhuis gelegen voor een behandeling.

Ondertussen werd er voor u een visum geregeld.

Op 9 oktober 2011 bent u dan uiteindelijk vertrokken uit uw land en bent u per vliegtuig naar België gekomen.

Op 10 oktober 2011 bent u hier aangekomen en op 20 december 2011 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Omdat Frankrijk echter overeenkomstig de Dublin II-verordening nog steeds verantwoordelijk bleek voor de behandeling van uw asielaanvraag, werd er een overdracht van uw asielaanvraag naar Frankrijk georganiseerd. U bleef echter in België en diende op 16 april 2013 een nieuwe asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Uw Russisch binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, drie diploma's, uw pensioenboekje, een registratieattest en een attest van repatriëring.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen

verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek.

In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met onbekende gemaskerde mannen in camouflage-uniformen.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk wist te maken.

U bent namelijk onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas.

Vooreerst verklaarde u dat u in 2003 werd gearresteerd naar aanleiding van de moord op uw man en het onderduiken van uw zonen.

Over uw eigen arrestatie bleek u echter opvallend weinig te weten.

Zo wist u eerst en vooral niet hoelang u was vastgehouden, u zegt dat u enkele dagen werd vastgehouden en dat u naar de verblijfplaats van uw zonen werd gevraagd, maar concreter dan dit kunt u niet worden.

Wanneer u met uw vage verklaringen wordt geconfronteerd, zegt u dat uw broer er niet over wilde praten, het was thuis een verboden thema (CGVS p.10).

Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vaagheden in uw relaas met betrekking tot de duur van uw arrestatie. Het gaat hier immers over een gebeurtenis die u zelf hebt meegemaakt, het is dus niet aannemelijk dat uw broer de persoon zou zijn die u over de duur van uw eigen arrestatie zou moeten inlichten.

Over uw arrestatie verklaarde u ook dat u na enkele dagen werd vrijgekocht. U bleek echter niet te weten voor welk bedrag dit was, u verklaarde enkel dat het toch een tamelijk hoog bedrag was geweest (CGVS p.11).

Opnieuw gaf u als reden voor uw onwetendheid dat uw broer u daarover niets heeft verteld, hij was zo'n soort iemand die thuis niet veel vertelde (CGVS p.11).

Dergelijke verklaring volstaat echter niet. Het gaat hier immers over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt.

Dat u hier zo weinig over kunt vertellen doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast bleek u ook over de aanleiding van uw arrestatie, namelijk de moord op uw man en uw zonen die hierdoor gingen onderduiken, allerm minst samenhangende verklaringen af te leggen.

Zo was u onder andere incoherent over het moment waarop uw man werd vermoord.

U hield aanvankelijk vol dat uw man in september 2003 werd vermoord en dat u enkele maanden later, in december 2003, was ontvoerd (CGVS p.8,12).

Uw zonen hadden bij hun asielaanvragen in 2004 echter verklaard dat uw man niet in september, maar op 15 november 2003 was vermoord (CGVS p.14), zij legden hierover bovendien een kopie van de overlijdensakte van uw man neer (zie blauwe map in administratief dossier).

Toen u met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u volhouden dat uw zonen zich hadden vergist (CGVS p.15). Wanneer u vervolgens werd gezegd dat de asielaanvraag van uw zonen plaatsvond kort na het overlijden van uw man, dat deze gebeurtenis bij hen dus nog fris in hun geheugen zat en het dus aannemelijker zou zijn dat zij het bij het rechte eind hadden, zeker aangezien ze hieromtrent een kopie van een overlijdensakte voorleggen waarop als datum van overlijden 15 november 2003 staat genoteerd, verklaarde u dat u misschien toch fout was, omdat u problemen hebt met uw geheugen (CGVS p.15).

Hierover dient echter te worden benadrukt dat het opmerkelijk is dat u zich het moment van de moord op uw man, wat toch een zeer ingrijpende gebeurtenis is, niet zou herinneren, zeker als uw gezin, als gevolg van deze gebeurtenis, ernstige problemen heeft gekregen, waardoor uw zonen zich genoodzaakt zagen het land te verlaten.

Wat betreft uw geheugenproblemen moet worden onderstreept dat u op geen enkel moment een voldoende gestaaft medisch-psychologisch attest voorlegt waaruit blijkt dat u daadwerkelijk aan ernstige geheugenproblemen zou lijden die u niet in staat zouden stellen om eenduidige en coherente verklaringen af te leggen over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gehad. De loutere bewering dat u aan geheugenverlies lijdt is op zich niet afdoende om de bovenstaande tekortkomingen in uw relaas op te heffen.

Door deze vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aldus verder ondermijnd.

Verder verklaarde u ook dat er na de moord op uw man bepaalde personen eenmalig zijn langsgelopen en u hebben bedreigd door te zeggen: "Als u ermee doorgaat, gaan we zorgen dat je het nog erger zal krijgen" (CGVS p.8).

Wanneer u werd gevraagd waarover zij het hadden, kon u echter geen duidelijk antwoord formuleren. U bleek namelijk in geen geval te weten wie die mensen waren die u kwamen bedreigen (CGVS p.8) en wanneer u werd gevraagd waarmee u dan wel zou moeten stoppen, had u het over het graven naar de waarheid. U bleek echter enkel nog maar slechts met uw familie gepraat te hebben.

Verder had u nog niets ondernomen om de waarheid achter de moord op uw man aan het licht te brengen (CGVS p.9).

Het is dus op zijn minst opmerkelijk te noemen dat onbekenden u zouden komen bedreigen om te zeggen dat u ergens mee moet stoppen waar u nog niet eens aan begonnen bent. Bovendien bleek u ook geen idee te hebben van wat u zou kunnen doen om uit te zoeken wat er precies met uw man was gebeurd (CGVS p.9).

Door dergelijke vage verklaringen kunnen verder grote vraagtekens worden gezet bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Uit uw verklaringen ten overstaan van het Commissariaat-generaal bleek dat de aanleiding van uw arrestatie niet alleen de moord op uw man was, maar ook de verdwijning van uw zonen.

Zij gingen immers onderduiken op aanraden van uw broer die dacht dat uw zonen wel eens hetzelfde zou kunnen overkomen als uw man (CGVS p.13).

Echter, over de problemen die uw zonen zouden hebben gehad, bleek u allerm minst op de hoogte. Aanvankelijk verklaarde u immers dat geen van uw zonen ooit werd meegenomen, terwijl u later zei dat er geruchten waren dat uw oudste zoon U.D. door de ordediensten was meegenomen toen u in het ziekenhuis lag, waarna u uw verklaring opnieuw aanpaste en zei dat u achteraf te horen had gekregen dat U.D. toch was aangehouden. Over zijn aanhouding zelf wist u echter helemaal niets (CGVS p.13). Opnieuw verklaarde u uw onwetendheid door te stellen dat uw broer over alles besliste en u niets vertelde (CGVS p.13).

Dergelijke verklaringen kunnen door het Commissariaat-generaal echter niet worden aanvaard. Bovendien dient over de problemen van uw zonen nog te worden benadrukt dat de verklaringen die U.D. en I.D. hierover aflegden in het kader van hun asielaanvragen als ongeloofwaardig werden beschouwd (zie blauwe map in administratief dossier).

Dat u hierover zelf nog eens contradictorische verklaringen toevoegt, bevestigt enkel nog meer het bedrieglijke karakter van hun asielaanvraag en ondermijnt dus ook uw geloofwaardigheid.

Verder, tijdens het interview op het Commissariaat-generaal had u het meermaals over u broer M. en wilde u benadrukken dat hij u kon beschermen omdat hij bij de regering werkte en alles wist over beleid, politie en bandieten (CGVS p.4, 14,21).

Wanneer u echter om meer uitleg werd gevraagd over het beroep van uw broer, legde u ook hierover vage en warrige verklaringen af.

Eerst zei u dat uw broer voedsel leverde aan bepaalde overheidsinstanties zoals crèches, kleuterscholen en ziekenhuizen (CGVS p.14), terwijl u later zei dat hij curator was en documenten aan de regering moest geven (CGVS p.14).

Wanneer u hierover vervolgens meer uitleg werd gevraagd, bleek u hier helemaal niets over te weten.

U haalde ook nog aan dat uw broer actief was in de politiek, maar wanneer hierover werd doorgevraagd, bleek dat dan toch niet zo te zijn (CGVS p.16).

Ook over de belangrijke vrienden die uw broer volgens uw verklaringen zou hebben, wist u niets te vertellen (CGVS p.21). Voorts kan ook aan uw verklaringen over de periode na de moord op M. geen geloof worden gehecht.

U kon immers allesbehalve duidelijk aangeven wat u in die periode, waarin u verklaarde ondergedoken te hebben geleefd, concreet hebt gedaan.

U verklaarde dat, direct na de dood van M., een van de gemaskerde mannen u samen met uw buurvrouw had gevonden achter een kast, dat hij in de lucht had geschoten en had gezegd "Jullie zijn nu dood" (CGVS p.16). Hierdoor was u enorm bang geworden en besloot u onder te duiken.

Wanneer u werd gevraagd wat u dan concreet had gedaan, kon u hier geen duidelijk antwoord op geven.

Omdat uw verklaringen onduidelijk bleken, werd u gevraagd om stap voor stap nog eens te herhalen wat u in de periode na de dood op M. had gedaan.

U bleef echter keer op keer vage en warrige antwoorden geven: u zei enerzijds dat u niet onder de mensen probeerde te komen (CGVS p.24) en dat u vooral thuis bleef (CGVS p.25), terwijl u anderzijds aanhaalde u dat u tien dagen in het ziekenhuis hebt gelegen voor een behandeling, dat u af en toe naar uw huis in Karabulak ging (CGVS p.25) en tenslotte ook dat u bij familie in Ekazhevo hebt verbleven (CGVS p.26).

Dit is opmerkelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Het betreft hier immers een periode waarover u verklaarde dat u ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven.

Dat u hierover dergelijke onheldere verklaringen aflegt, komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw geenszins ten goede.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort, uw huwelijksakte, uw verschillende diploma's, uw pensioenboekje, het registratieattest en het bewijs van hervestiging in Ingoesjetië bevatten louter persoonsgegevens die door mij dan ook niet worden betwist.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 augustus 2013 (zie p. 4) een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van de zorgvuldigheidsverplichting en een schending van het "Gehoorhandvest en het Procedurehandboek van de UNHCR" (sic).

Zij stelt dat zij niet akkoord kan gaan met de beslissing van de commissaris-generaal die van haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert om reden (i) dat zij vage verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot haar arrestatie in het jaar 2003; (ii) dat zij onsamenhangende verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de moord op haar man en met betrekking tot het onderduiken van haar zonen; (iii) dat zij vage verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot de tewerkstelling en de connecties van haar broer; (iv) dat zij ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent de periode na de moord op haar broer; (v) dat er in Ingoesjetië geen onveilige toestand heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Zij voert aan dat het feit dat zij vage verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot haar arrestatie in het jaar 2003, met betrekking tot de moord op haar man en met betrekking tot het onderduiken van haar zonen, haar niet kunnen worden aangerekend.

Volgens haar gaat de commissaris-generaal voorbij aan het feit dat zij haar arrestatie "in een roes, in een toestand van shock", heeft beleefd. Zij stelt dat zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verklaard heeft dat zij tijdens haar vasthouding slecht werd behandeld waardoor zij meerdere keren het bewustzijn heeft verloren, zodat zij niet kan zeggen hoelang zij werd vastgehouden; zij schat dat zij drie tot vijf dagen werd vastgehouden.

Gezien er over haar arrestatie niet mocht gepraat worden van haar broer M., was er volgens haar geen mogelijkheid tot verduidelijking; dit verklaart volgens haar waarom zij ook niet weet wat het bedrag was waarvoor zij door haar broer werd vrijgekocht.

Zij wijst erop dat zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft gezegd dat haar broer een gesloten persoon is en dat zij bij hem niet heeft aangedrongen op antwoord, gezien zij zijn karakter kent en gezien het bereikte resultaat, haar vrijlating, *“belangrijker was dan te weten wat de daartoe gehanteerde middelen waren”*.

Wat betreft het argument in de bestreden beslissing dat zij onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de moord op haar man, wijst verzoekster erop dat uit nalezing van haar verklaringen blijkt dat deze *“twijfelend tot stand zijn gekomen”*.

Zij voert aan dat de moord op haar man en de navolgende gebeurtenissen onmiddellijk en in de loop der jaren daarop, *“heel erg traumatiserend”* voor haar waren en dat de commissaris-generaal trouwens erkent dat de moord op haar echtgenoot een ingrijpende gebeurtenis was van aard om dit feit chronologisch precies te moeten kunnen situeren.

Zij stelt dat het evenwel zeker niet onwaarschijnlijk is dat het sterk ingrijpend karakter van de gebeurtenis haar geheugen heeft aangetast; het trauma dat zij heeft meegemaakt werd onderdrukt, vermeden, genegeerd en een aspect van dit proces is juist geheugenverlies. Verzoekster verwijst naar www.hulpguids.nl inzake posttraumatische stressstoornis en stelt dat de commissaris-generaal slechts rekening heeft gehouden met één optie, terwijl de verdringing, zijnde het geheugenverlies, *“even waarschijnlijk is”*.

Waar de commissaris-generaal tegen haar aanvoert dat zij niet kan verklaren wat het dreigement *“als u ermee doorgaat, gaan we zorgen dat je het nog erger zal krijgen”* precies betekent, antwoordt verzoekster dat dit inderdaad zo is maar dat zij vermoedt dat men wil vermijden dat zij op zoek zou gaan naar informatie over de omstandigheden van de moord op haar man; dit was inderdaad haar intentie, zo stelt zij, maar door de daaropvolgende arrestatie is zij er niet meer toe gekomen. Dat zij slechts op een veronderstellende manier kon antwoorden, is volgens haar *“volstrekt normaal”*.

Verzoekster geeft toe dat zij niet veel weet over de aanhouding van haar oudste zoon. Zij verklaart dat omwille van haar zwak hart, haar vaak de volle waarheid werd verzwegen. Pas toen zij bepaalde geruchten had opgevangen, heeft haar broer haar bevestigd dat haar oudste zoon effectief werd meegenomen, maar gezien deze intussen was vrijgekocht en veilig in België verbleef, werd er niet meer over gesproken gezien het een *“afgesloten hoofdstuk”* betrof. Zij stelt dat zij berustte in haar onwetendheid hieromtrent; volgens haar haalden haar naaste familieleden, in haar belang, het onderwerp niet meer aan.

Verzoekster merkt nog op dat de gebeurtenissen in het jaar 2003 voor haar geen *“trigger”* waren om haar land van herkomst te verlaten zodat de vraag rijst of het oordeel omtrent de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen nog relevant is.

Zij benadrukt dat de oorzaak van haar vlucht wél de moord op haar broer M. is bij wie zij zich veilig voelde en voert aan dat in de bestreden beslissing slechts in beperkte mate ingegaan wordt op deze gebeurtenissen die zich in 2011 hebben afgespeeld en dé redenen vormden voor haar vertrek.

Aangaande het verwijt in de beslissing dat zij vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de tewerkstelling en de connecties van haar broer M., laat verzoekster gelden dat zij niet precies weet hoe zij de functie van haar broer het beste kan omschrijven.

Zij voegt er aan toe dat zij bij haar eerste verklaring op het Commissariaat-generaal omtrent zijn beroep verklaarde dat *“hij producten vervoerde, een koerierdienst voor de overheid, of curator”* en wijst erop dat zij zowel het *“transport”* als de functie van *“curator”* vermeldde.

Verzoekster laat aangaande de stelling van de commissaris-generaal dat zij tijdens haar verklaringen teruggekomen is op het politieke engagement van haar boer M. en niets wist te vertellen over zijn politieke vrienden, gelden dat zij niet echt op de hoogte was van diens politieke activiteiten, maar dat zij in eerste instantie verklaarde dat hij politiek actief was omdat hij voor de regering werkte.

Volgens verzoekster had zij verondersteld dat haar broer, door zijn tewerkstelling, contact had met belangrijke en invloedrijke personen, al wist zij niet wie deze precies waren.

Zij wijst, om haar relatieve onwetendheid te verklaren, opnieuw op het gesloten karakter van haar boer en laat gelden dat dit haar niet kwalijk kan genomen worden.

Het argument in de bestreden beslissing dat verzoekster vage en warrige verklaringen heeft afgelegd op de vraag wat zij deed na de moord op haar broer M., vindt volgens haar geen grond in haar verklaringen. Zij verklaart dat zij zich eerst een tijd in een kelder verstopte en, na een verblijf en behandeling in het ziekenhuis waarbij zij een ander kapsel droeg, voornamelijk thuis bleef; zij stelt dat zij niet onder de mensen kwam, met uitzondering van haar familie die zij kon vertrouwen.

Verzoekster merkt ook nog op dat zij op het Commissariaat-generaal gedurende vier uur werd ondervraagd en uitgebreide verklaringen heeft afgelegd.

Het feit dat de verklaringen van haar zonen niet geloofwaardig werden bevonden -volgens haar mogelijks ingevolge van een foutieve beoordeling- mag, aldus verzoekster, geen uitgangspunt zijn bij de beoordeling van haar relaas. Zij herhaalt dat de gebeurtenissen anno 2013 niet de oorzaak waren om haar land te verlaten, wél de moord op haar broer in 2011.

Tevens moet volgens haar rekening worden gehouden met haar gemoedstoestand ten tijde van het verhoor op het Commissariaat-generaal, waarbij zij concentratieproblemen ondervond waarmee de commissaris-generaal blijkbaar geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster voert verder aan dat de veiligheidssituatie in Ingoesjetië bezwaarlijk als veilig kan beschouwd worden, zonder gevaar voor de burgerbevolking.

Zij stelt dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Ingoesjetië enkel en alleen beoordeelt in het licht van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, doch geen rekening houdt met het feit dat burgers het risico lopen op mensonwaardige en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van voormelde wet.

Zij laat gelden dat objectieve informatie de veiligheidssituatie aldaar in vraag stelt en verwijst in dit verband naar het "*Algemeen Ambstbericht Noordelijke Kaukasus*" van januari 2012 van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, naar het rapport van het "*US Department of State*", naar een persbericht omtrent een rapport van juni 2012 van "*Amnesty International*" en besluit dat er voor burgers wél degelijk een reëel risico is op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij besluit dat indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, zij heel waarschijnlijk blootgesteld zal worden aan mensenrechtenschendingen.

Zij wijst er ook op dat de informatie die de commissaris-generaal hanteert om aan haar op 31 juli 2013 de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, dateert van 3 augustus 2012 en derhalve moeilijk nog als actueel kan worden beschouwd.

Verzoekster vraagt aan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Stukken

De commissaris-generaal liet aan de Raad een aanvullende nota van 11 oktober 2013 toekomen waarbij in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, een nieuw element "*COI focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*" van 3 september 2013 wordt aangebracht en besluit dat op basis van deze update hij van mening is dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster een onaannemelijk onwetendheid vertoont over haar arrestatie in 2003 naar aanleiding van de moord op haar man en het onderduiken van haar zonen.

Zo wist zij niet hoelang zij precies werd vastgehouden; zij verklaarde dat zij enkele dagen werd vastgehouden en dat haar naar de verblijfplaats van uw zonen werd gevraagd, maar concreter dan dit kon zij niet zijn.

Verzoekster bleek verder evenmin te weten voor welk bedrag zij werd vrijgekocht; zij verklaarde enkel dat het toch een tamelijk hoog bedrag was geweest (zie het verhoorverslag van 22 juli 2013, p. 11).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij haar arrestatie "*in een roes, in een toestand van shock*", heeft beleefd en dat zij tijdens haar vasthouding slecht werd behandeld waardoor zij meerdere keren het bewustzijn heeft verloren, zodat zij niet kan zeggen hoelang zij werd vastgehouden, wijst de Raad dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, of minstens dat deze persoon zich nadien hierover informeert.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat er over haar arrestatie niet mocht gepraat worden van haar broer M., dat haar broer een zwijgzaam persoon is en dat zij niet heeft aangedrongen op antwoord, gezien zij zijn karakter kent en gezien het bereikte resultaat "*belangrijker was dan te weten wat de daartoe gehanteerde middelen waren*".

De Raad antwoordt dat onafgezien van de opmerkingen van verzoekster, van haar wel degelijk kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielaanvragen waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters vage verklaringen omtrent haar arrestatie doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen.

De Raad merkt verder op dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over de moord op haar man.

Zo hield verzoekster aanvankelijk voor dat haar man in september 2003 werd vermoord en dat zij enkele maanden later, in december 2003, werd ontvoerd (zie het verhoorverslag, p. 8,12).

Het blijkt dat haar zonen bij hun asielaanvragen in 2004, echter verklaard hadden dat hun vader -haar man- op 15 november 2003 was vermoord (zie het verhoorverslag, p. 14); deze legden bovendien een kopie van de overlijdensakte man neer.

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid omtrent de datum van de moord, bleef verzoekster eerst volhouden dat haar zonen zich hadden vergist (zie het verhoorverslag, p. 15), doch stelde zij uiteindelijk dat zij misschien fout was omdat zij problemen heeft met haar geheugen (zie het verhoorverslag, p. 15).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat uit haar verklaringen blijkt dat deze "*twijfelend tot stand zijn gekomen*". Zij stelt dat de moord op haar man en de gebeurtenissen die onmiddellijk en in de loop der jaren daarop volgden, "*heel erg traumatiserend*" voor haar waren en dat het geenszins onwaarschijnlijk is dat het sterk ingrijpend karakter van de gebeurtenis haar geheugen heeft aangetast; het trauma dat zij heeft meegemaakt werd onderdrukt, vermeden, genegeerd en een aspect van deze drang is juist geheugenverlies; verzoekster verwijst dienaangaande naar www.hulp.gids.nl inzake posttraumatische stressstoornis.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat zij aan geheugenproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden geheugenproblemen of trauma's van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de moord op haar man, zodat bovenstaande vaststelling onverkort blijft en de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnt.

De Raad hecht tevens geen geloof aan verzoeksters verklaringen dat er na de moord op haar man, eens bepaalde personen zijn langsgekomen die dreigden dat *“Als u ermee doorgaat, gaan we zorgen dat je het nog erger zal krijgen”* (zie het verhoorverslag, p. 8).

Op de vraag waarover deze het juist hadden, kon verzoekster immers geen duidelijk antwoord formuleren.

Zij bleek niet te weten wie die mensen waren (zie het verhoorverslag, p. 8) en, gevraagd waarmee zij dan wel zou moeten stoppen, had verzoekster het over *“het graven naar de waarheid”*, hoewel zij enkel nog maar met haar familie gepraat had en verder nog niets had ondernomen om de waarheid achter de moord op haar man aan het licht te brengen (*“Ik had nog niet gezocht, maar ik had gewoon de gedachte dat ik me daar niet bij ging neerleggen”*; *“We deden niets”*, zie het gehoorverslag, p. 9). Bovendien bleek verzoekster ook geen idee te hebben van wat zij zou kunnen doen om uit te zoeken wat er precies met haar man was gebeurd (zie het verhoorverslag, p. 9).

Het is volgens de Raad dan ook niet aannemelijk dat onbekenden verzoekster kwamen bedreigen dat zij moest stoppen met iets waar zij nog niet eens aan begonnen was.

De uitleg in het verzoekschrift dat de onbekenden wilden vermijden dat zij op zoek zou gaan naar informatie over de omstandigheden van de moord op haar man -wat ook haar intentie was, maar waartoe zij niet meer is gekomen door de daaropvolgende arrestatie-, strookt niet met haar verklaring dat de personen haar vroegen op te houden met het graven naar de waarheid (*“Ze hebben gezegd, als ik ermee doorga, gaan ze zorgen dat ik nog erger krijg”*, *“Ze hebben vragen gesteld waar mijn zonen waren en wat ik van plan was verder te doen met het onderzoek”*, zie het verhoorverslag, p. 8).

Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Ook aangaande de verdwijning van haar zonen, nochtans eveneens een aanleiding voor haar arrestatie (zie het verhoorverslag, p. 13), legde verzoekster ongeloofwaardige verklaringen af.

Zo bleek verzoekster niet op de hoogte van de problemen die haar zonen zouden hebben gehad. Aanvankelijk verklaarde zij dat geen van haar zonen ooit werd meegenomen, terwijl zij later aangaf dat er geruchten waren dat haar oudste zoon U.D. door de ordediensten was meegenomen toen zij in het ziekenhuis lag, waarna zij haar verklaring aanpaste en zei dat zij achteraf te horen had gekregen dat U.D. toch was aangehouden. Over zijn aanhouding zelf wist verzoekster dan weer helemaal niets (zie het verhoorverslag, p. 13).

Verzoekster incoherente en vage verklaringen keren zich tegen haar geloofwaardigheid, temeer gezien de verklaringen die U.D. en I.D. hierover aflegden in het kader van hun asielaanvraag, ook als ongeloofwaardig werden beschouwd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het feit dat de verklaringen van haar zonen niet geloofwaardig werden bevonden -volgens haar mogelijks ingevolge van een foutieve beoordeling-, niet als uitgangspunt mag genomen bij de beoordeling van haar relaas, antwoordt de Raad dat de vaststelling dat haar zonen hun problemen niet geloofwaardig waren en het feit dat verzoekster dienaangaande zelf incoherente verklaringen aflegde, wél degelijk tegen haar geloofwaardigheid ingaat. Waar in haar verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster vaak de waarheid werd verzwegen omwille van haar zwak hart en er niet meer over gesproken werd nadat haar zoon was vrijgekocht en veilig in België verbleef, wijst de Raad erop dat van asielzoekers mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties gedetailleerde, volledige en coherente verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van verzoekster kan tevens worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar situatie te bekomen; van haar kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich beter te informeren over de essentiële elementen in haar asielrelaas, zoals de problemen van haar zonen.

Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen en onwetendheid, alsook haar nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van haar voorgehouden vrees.

Het feit dat de gebeurtenissen met haar zonen in het jaar 2003 voor haar geen “trigger” waren om haar land van herkomst te verlaten, maar dat de oorzaak van haar vlucht wél de moord op haar broer M. is bij wie zij zich veilig voelde, zoals verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, verschoont haar incoherente verklaringen en onwetendheid omtrent bovenstaande ingrijpende gebeurtenissen, die tevens een aanleiding waren voor haar arrestatie, niet.

Voorts kan ook aan verzoeksters verklaringen over de periode na de moord op M, geen geloof worden gehecht.

Zij verklaarde dat, direct na de dood van M., een van de gemaskerde mannen haar samen met haar buurvrouw had gevonden achter een kast, dat hij in de lucht had geschoten en had gezegd "*Jullie zijn nu dood*" (zie het verhoorverslag, p. 16), waarna zij besloot onder te duiken.

Op de vraag wat zij dan concreet had gedaan, kon verzoekster geen duidelijk antwoord geven. Verzoekster zei enerzijds dat zij niet onder de mensen probeerde te komen (zie het verhoorverslag, p. 24) en dat zij vooral thuis bleef (zie het verhoorverslag, p. 25), terwijl zij anderzijds aanhaalde dat zij tien dagen in het ziekenhuis heeft gelegen voor een behandeling, dat zij af en toe naar haar huis in Karabulak ging (zie het verhoorverslag, p. 25) en dat zij bij familie in Ekazhevo heeft verbleven (zie het verhoorverslag, p. 26).

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster zich eerst een tijd in een kelder verschool en, na een verblijf in het ziekenhuis waarbij zij een ander kapsel droeg, voornamelijk thuis bleef en niet onder de mensen kwam, met uitzondering van haar familie die zij kon vertrouwen, betreft volgens de Raad een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de eerdere tegenstrijdige versies in haar verklaringen te verzoenen.

Het is immers niet consequent enerzijds dat zij niet naar de begrafenis van haar broer durfde gaan omdat zij bang was, dat zij verklaarde "*Ik leefde ondergedoken, liefst van al. (...) Ik probeerde niet onder de mensen te komen. (...) Ik bleef vooral thuis, binnen. Ik probeerde nergens naartoe te gaan*" (zie het verhoorverslag, p. 24, 25), doch anderzijds te verklaren dat zij "*soms ging kijken*" naar haar huis in Karabulak en dat zij "*een maand misschien, enkele dagen*" bij familie in Ekazhevo heeft verbleven (zie het verhoorverslag, p. 25, 26).

Ook verzoekster incoherente verklaringen over de periode dat zij ondergedoken zat, doen afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Waar in het verzoekschrift nog opgemerkt wordt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal gedurende vier uur werd ondervraagd en uitgebreide verklaringen heeft afgelegd en dat zij, omwille van haar gemoedstoestand ten tijde van het verhoor, problemen had om zich te concentreren, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hecht de Raad aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.3.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongelooftwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en in de aanvullende nota "*COI focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*" van 3 september 2013, overgemaakt aan de Raad door de commissaris-generaal op 11 oktober 2013, waarvan verzoekster ter zitting van 30 oktober 2013 verklaarde kennis te hebben genomen, blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "*Subject Related Briefing: Ingoesjetië: Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*" van 3 augustus 2012 en de "*COI focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*" van 3 september 2013, stelt de Raad echter vast dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen.

De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de vluchtelingenstatus of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit deze informatie worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de

meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.3.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE